

בני ברבש, מג"ד מילואים מיוזמי מחאת הקצינים של „שלום עכשיו“, מספר על הידרדרות המוסר וטוהר הנשק של חיילי צה"ל ומוען: צה"ל אינו עושה די כדי למנוע הרג אזרחים!

אנשים כמוני, שעושים למעלה משלושה חודשי מילואים בשנה, משלמים את המחיר של מדיניות הממשלה

יש לי חברים שחושבים כמוני, אבל פוחדים להביע דעה. הגענו למצב שבו אנשים פוחדים מהשכן, פוחדים מהמעביד

עמדת ליד ביתו של בגין, שקרא לי ולשכמותי פרי ביאושים, עם שלם ועם שתיים שלוש נקודות מהביגורפיה שלי

ריאיינה שרית ישי

מי שחושב שמפני שאני מג"ד אני לא יכול להביע את דיעותי, שיקפוז לי

עדיין לא הגעתי לקו העצירה שלי. אני עדיין נותן צ'אנס לדמוקרטיה. כשארגיש שהגעתי לקו העצירה, אסיק מסקנות

אנחנו חיים במציאות פרוסית ספרטנית, שבה דברים שאומד קצין חשובים לאין ערוך מדברים שאומד מורא

החיילים שלי

לא ידו באזרחים!

סמ"פ, והשתחרר לפני מלחמת יום הכיפורים בדרגת סגן.

כשפרצה המלחמה הצטרף ליחידתו ולחם ברמת הגולן. שם גם נפצע קשה. שלושה חודשים שהה בבית חולים עד שהחלים. כיום הוא מג"ד מילואים בגו"לני. במיסגרת תפקידו הוא מעביר יותר משלושה חודשים בשנה בשירות מילואים. בעצם ימים אלה הוא עושה את שירות המילואים שלו.

בני נשוי לבילי, ששיכלה את אחיה במלחמת יום הכיפורים.

● מדוע החלטת לשרת כצבא קבע?

מ"ח, וכפי שמעיד עליו בנו — בעל הש"פפה סוציאליסטית אמיתית. אמו מורה. בגלל עבודתו של האב גדל בני בנגב, שם היה אביו אחראי על תוכניות פיתוח; שהה שנתיים בדרום-אמריקה ובמזרח הרחוק, לשם נשלח אביו במיסגרת מיש"ר-דהחוף, וגם היה ילד-חוף בקיבוץ גדוה. היום האב הוא ממנהלי חברת „עמיגור“.

אחיו של בני הוא בימאי-הקולנוע ארי רי ברבש, ואחותו, חני, השתחררה זה עתה משירות סדיר, היתה אחת הפעילות המרכזיות ב„שירות-שווה“. בצבא שירת בקומנדו הימי, עבר לגולני ושם עשה קורס-קצינים. הוא היה מ"מ,

קצין השוכב מחוסר-הכרה יכול להטות את הכף לטובתו של המח"ט. הספר נכתב בעיקבות מלחמת יום הכיפורים. זהו ספר אנטי-מילחמתי שלא רבים כמוהו יאזכרו אחרי מלחמת יום-הכיפורים.

פגשתי את ברבש בדירתו שבתל-אביב, היום, שנתיים אחרי שיחררו מצה"ל, הוא סטודנט להיסטוריה, אך הוא טוען כי בגלל פעילותו בשלום-עכשיו שחך איך נראית האוניברסיטה. ברבש הוא בן 30, יליד באר-שבע. אביו, מנחם ברבש, הוא איש הנוער-העובדי-הלומד, היה חבר בהגנה ובפל-

ני ברבש היה אחד מקציני שלום-עכשיו שכינסו מסיבת-עיתונאים כדי למחות על התנהגות צה"ל בשטחים. באותו שבוע פירסם ברבש, במיסגרת „פורום העולם הזה“, מיכתב גלוי לראש-הממשלה.

שמו של ברבש לא היה זר לי. קראתי את סיפרו „היקיצה הגדולה“ והתרשמתי. זהו סיפורה של רופאה צעירה ואם לבת, שחברה, קצין צה"ל, שוכב חסר-הכרה בבית-חולים. זהו גם סיפורו של מפקדו של הקצין, העומד לפני ועדת-חקירה שאמורה לחרוץ אם הוא אשם בזיון שחיסל כמעט את החטיבה. ה-